

Mentre hi passejava, Hades arrancà una magrana i n'oferí uns grans a la filla de la divina enutjada. Sis n'agafà Persèfone i se'ls posà a la boca, distreta com estava en tractar de refrenar els batecs del seu cor a mesura que albirava el final de la seua forçada estança.

La mare, ansiosa, li va fer una pregunta en acabar de cobrir-la amb les joioses llàgrimes vessades en abundància en veure-la ressuscitar:

- ¿Has menjat alguna cosa, del lloc d'on vens? Empal·lidada per la resposta, Demèter, a qui els romans anomenaven Ceres, va explicar sa filla les conseqüències dels grans de magrana engolits: sis mesos a l'any hauria de tornar amb Hades mentre el món fóra món i els humans mortals.

I malgrat saber el trist destí que sis mesos a l'any tindria el món, els cereals, els fruits de Ceres, van començar a créixer vigorosament al pas de la deessa i sa filla mentre la vora del camí s'ornava de flors de tota mena i els arbres es cobrien de fullatge protector. Però també, invariablement, mesos més tard, després de què la foscor i la llum comparteixen equitativament el dia en l'equinocci de la tardor, la terra, el cel, nosaltres, ens submergim en l'estació del "mal temps".

PRIMA VERA 2014

Narcís era molt bell. Tan bell que un dia, mentre acompanyava Eco pels boscos de la muntanya Helicó, en mirar-se en les tranquil·les aigües d'un estany es va enamorar de sí mateix; o, millor dit, ho va fer d'aquella encisadora imatge reflectida en l'hídric espill. Però, ¡ai!, quan tractava d'acariciar-la, la imatge desapareixia abruptament alterada per les ones que havia generat.

Incapaç de suportar el fet de poder veure i alhora no poder posseir aquell reflex que irresistiblement l'atreia, i víctima del seu enfollit deliri, Narcís va anar llanguint fins morir. I allí on el seu cos exànim es va fondre amb la mare Terra, els déus van fer créixer -Ovidi dixit- la flor de flaire dolça i penetrant que avui dia coneixem amb el nom del jove, narcís (*Narcissus sp.*).

Tan bella és la flor que, en el moment que l'infernals Hades va eixir a la superfície muntat en un carro per raptar la seua

neboda Persèfone, aquesta no se'n va assabentar absorta com estava en la contemplació d'un narcís. O, potser hauríem de dir-ho millor, narcotitzada pel seu suau i embriagador aroma.

La mare de Persèfone, Demèter, deessa de la natura cultivada, ferida per la perversitat d'Hades i dolguda per la neutral complicitat de Zeus, va deixar de vetllar pels camps fins que el primer d'entre els Olímpics no permetés el retorn de Persèfone.

Flors, fruits i llavors van anar marcint-se, caient i amagant-se dins la terra, que es tancava fermament rere ells com si d'una closca es tractara, mentre es feia tan dura i inviolable als precis i les llàgrimes dels humans.

Asseguda al temple d'Eleusis sobre un fons de carmesines roselles, la deessa va decidir esperar que els humans moriren d'inanició; i d'aquesta manera aconseguir que els seus deslleials germans-déus tastaren l'agre sabor de no tornar a rebre mai més el fum dels sacrificis a què els humans els tenien acostumats.

Zeus, reticent a alliberar Persèfone per por d'enutjar Hades i alhora desitjós de rebre els homenatges d'uns humans abocats a la fam per la negligència de Demèter, va acceptar finalment; però va imposar-hi una condició: que en tornar a la superfície, Persèfone no portara res del món soterrani. Mentre signava el pacte, el déu del inframón insinuà un somriure misteriós en la seua tenebrosa faç, i decidí lliurar la captiva després d'invitar-la a un passeig reconciliador pels acurats jardins del seu reialme.

Junt al tron d'Hades, un arbre lluia el seu vermell flamíger en els pètals de les flors i en els grans dels seus incorruptibles fruits, el magraner.

